

Vampyrdrengen

Jeg er på vej op af bjerget. Jeg skal hilse og sige, at det er 5 km lodret op. Alt det hårde slid bare for at redde en eller anden, ukendt, prinsesse. Det er også bare typisk en ond drage at sætte prinsessen på landets højeste bjerg.

Men det går pænt hurtigt på grund af min nye fart. Jeg tænker tilbage på den morgen, det hele startede...

Jeg stod op, klar på en ny dag. Da jeg så i spejlet, at mine øjne var kulsorte - som et mørkt hul. Jeg snublede lidt over mine egne fødder på vej hen mod min bluse der lå på stolen. I stedet for at nå min bluse, gik jeg for langt. Jeg ramlede ind i væggen med fuld kraft, så meget kraft at jeg landede på jorden med et brag!

Jeg vendte mig om, og kiggede ind gennem det hul jeg havde fået kreeret. Da mærkede jeg en prikken på min skulder.

"Er du okay, min dreng?" sagde en kvinde, hvis ansigt jeg ikke kunne se. "Ih du godeste, dine øjne er helt sorte. Du må være en af de udvalgte." Det eneste jeg kunne fremstamme var: "HUH..."

Jeg så dobbelt og var svimmel og fattede ikke en pind af hvad hun mente med 'den udvalgte'.

Der gik et par dage, før jeg så hende igen - i mellemtiden var det lykkedes mig at skjule mine øjne med solbriller. Hun stod foran grønthandleren, da hun fik øje på mig og sagde; "Ej, der er du jo igen." Hun gjorde tegn til at jeg skulle komme tættere på, og derefter fortsatte hun med at snakke. "Jeg har noget at vise dig, min dreng. Mød mig her om ti minutter, så skal jeg nok vise dig hvad."

Jeg kom efter 5 minutters indkøb, men hun stod allerede klar. Hun trak mig med ud på en stor mark. Det var ingenting, ikke engang et træ.

"Du er en vampyr." Startede hun.

Det gav ekko i mit hoved. "Så jeg er en blodtørstig morder?" sagde jeg med angst i stemmen.

"Nej, du er et hurtigt og elegant væsen. Og du lever for evigt," sagde kvinden roligt, for roligt. "Prøv at tage et skridt frem..." I dét jeg tog et skridt frem, rykkede jeg mig yderlige 10.

"Wow ..." fik jeg fremstammet.

"Jep, du er også hurtig," sagde hun meget selvtilfreds.

"Hvorfor gik jeg så, ikke lige så hurtigt som det her, de andre dage?" spurgte jeg forvirret.

"Dine kræfter er kun lige sat i gang, det var det samme som det her, der skete den morgen med væggen. Og nu skal du bare øve dig lidt." Hun tog et par højhælede sko frem, og rakte dem til mig. Der gik

et par dage hvor jeg bare øvede mig på at styre min fart, og det hjalp de højhælede sko rigtig meget på. Jeg fatter stadig ikke alle de kvinder, der går i dem til hverdag.

"Du skal redde prinsessen..." sagde hun en dag, helt ud af det blå.

"Arh, jeg tror først og fremmest at jeg lige skal lære at gå," sagde jeg med et grin.

"Nej, jeg mener det!" sagde hun nærmest vredt, "Prinsesse Amanda er blevet fanget i sit tårnværelse, af sin kæle drage Hugo." Jeg forstod alvoren i det, og gik straks i gang med at pakke en taske til turen. Kun det mest nødvendige som f.eks. en deodorant og noget tør shampoo. Man ved jo aldrig om prinsessen er lækker, og hvis man er så heldig, så gider man da ikke at være fuldstændigt svedig og klam.

Da jeg havde pakket mine ting, drog jeg af sted. Det tog mig et par timer at nå ud til bjerget, jeg skulle igennem tre søer, og en krokodilles fordøjelse system, men jeg nåede det. Så var der bare 5 km lodret op.

"Og det er sådan jeg er kommet her til," siger jeg til en trold, der tydeligvis er ligeglad. "Jeg forstår det ikke, den historie er da meget interessant," fortsætter jeg.

Trolden går forbi mig, imens han laver tegn til, at det var en kedelig historie. Jeg ruller øjne og går videre. "Typisk bjerg trolde, at være så uforstående," mumler jeg for mig selv.

Jeg er nået et pænt stykke op af bjerget, jeg mangler omkring 100 meter, og så er det bare at nå op til tårnværelset. Selv her fra kan jeg høre prinsessen synge. Det er også bare typisk prinsesser at synge, også selv om de ikke synger godt. Der er jo en grund til, at alle dyrene kommer hen til dem; fordi de prøver at lukke munden på hende!

Jeg er endelig nået frem til tårnet. Det sidder en masse sårede mænd og kvinder - og sover, af en eller anden mærkelig årsag - med enten armen i en slynge eller benet i gips.

"Vil du prøve at redde prinsessen, og det er da et mærkeligt tidspunkt at komme på?" siger en meget opgivende dværg.

"Øh, ja!!" siger jeg meget begejstret som svar på begge dele. Jeg får et sværd i hånden og bliver vist ind af døren. "Vent lidt, du skal lige skrive under her!" siger den opgivende dværg, og rækker mig en blyant og et papir hvor jeg skal 'love at jeg ikke lægger sag an mod dem hvis jeg dør'.

"Hvordan skal jeg kunne lægge sag an hvis jeg er død?" spørger jeg, imens jeg skriver under. Dværger trækker på skuldrene, og jeg går videre op af trappen. Det tager mig 30 sekunder, og så er jeg oppe ved dragen. Vi står ansigt til næsebor, meget intenst, vil jeg bare lige sige.

"Se, der er en anden prinsesse derover, du kan tage til fange," siger jeg og peger over mod den tomme trappe. Dragen fnyser af mig. Jeg orker ikke at danse med en drage, så jeg løber så hurtigt jeg kan op af væggen for at forvirre den. Det virker, og den kigger efter mig imens jeg fiser frem og tilbage imellem gulvet, væggene og loftet.

Jeg samler mod til mig, og stikker sværdet ind i dens mave. Den laver et lille hyl. Det giver mig et chok og jeg ender med at stikke den ca. 5-80 gange mere.

Jeg kommer forbi den og ind af døren. Prinsesse Amanda sidder i vindueskarmen, da jeg kommer bragende ind.

"Åh, min prins. Du har reddet mit liv. Endelig kan jeg komme ud af det her værelse," siger hun, imens hun slynger sig ind i mine arme. "Æv, du lugter," siger hun lidt efter.

"Så er det godt, jeg har taget deodorant med!" siger jeg stolt.

"Åh, du har også bare tænkt på alting!" siger hun på en sjov måde, fordi hun samtidig holder sig for næsen. "Jeg har lige et spørgsmål," fortsætter hun. "Hvorfor kommer du kl. 24:04? Det er da et lidt mærkeligt tidspunkt."

"Tja, jeg er ikke så vild med dagslys," siger jeg sukkende. Hun kysser mig på kinden, og jeg ligger min mund mod hendes hals.

Af: Ella (Skriveværkstedet, Rytmisk Center)